

Утома

Тодось Осьмачка

"На півночі дикій на голій вершині
самотна сосна росте ..."
Гайне.

1.

Глибока осінь павутину
на берег тягне з-під млина,
де перестояну калину
ламає дівчина мала.
Гуде від ціпа жовта тиша,
як у неділю дзвін в гаю,
а на кулі хазяйка рижа
сорочку зашива свою
і повідає, як надворі
шуміла ніч вогнем з громів,
і цуценя коло комори
вищало мокре у рові;
а комсомолец в ліжку любий
зорив їй по-братерськи в рот,
бо там були з металю зуби
рублів напевно на п'ятсот.

2.

А я, хоч маю й вічні будні
і зморшки довгі на лиці
і пробиваю кригу в грудні,
аби скупатися в ріці;
і виглядає щохвилини
у мене з серця самота,
і наче в мертвої людини
навіки зціплені уста,
якій не сниться ані сосна
на скандінавських берегах,
ані збентежена і млосна
на Нілі пальма у пісках;
І хоч не заздрю тим на лати,

що господині мов брати,
і не боюся ночувати
із цуцням серед сльоти,

3.

та, гей, закінчу я жорстоко
останній молотити сніп,
аж розлетиться понад током
розбитий, наче пляшка, цїп,
та й повалюся на солому
у мертве безгоміння сну,
аби забути і утому,
і від життя луну страшну,
що знов до сонця рижа курка
співає вранці без півнів,
і Марсїй з краденого лука
у серце цілиться мені,
а Бог поетів і героїв
рачує у неволі дні,
без муз, без ліри і без зброї
калину носить у рядні!